

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Igor Zgoliński

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie **T.G.**

skazanego z art. 222 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 26 lutego 2026 r.

kasacji Prokuratora Generalnego,

od wyroku Sądu Rejonowego w Kolbuszowej

z dnia 11 lutego 2025 r., sygn. akt II K 121/24,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w Kolbuszowej do ponownego rozpoznania.**

Paweł Kołodziejcki

Marek Siwek

Igor Zgoliński

UZASADNIENIE

T.G. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 21 kwietnia 2024 r. w K. woj. [...] znieważył funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w K. mł. asp. A.F. i mł. asp. G.M. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 226 §1 k.k.;

II. w dniu 21 kwietnia 2024 r. w K. woj. [...] znieważył funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w K. asp. J.W. i asp. D.C. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 226 § 1 k.k.;

III. w dniu 21 kwietnia 2024 r. w K. woj. [...] naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Komendy Powiatowej Policji w K. mł. asp. G.M. kilkakrotnie kopiąc go w okolice prawego uda podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 222 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Kolbuszowej wyrokiem z 11 lutego 2025 r., sygn. akt II K 121/24:

1. uznał oskarżonego T.G. za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt. I i II, przyjmując, że czynów tych dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 §1 k.k., co stanowiło przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k., za które wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 70 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 zł;
2. uznał oskarżonego T.G. za winnego zarzucanego mu w pkt. III czynu, stanowiącego występki z art. 222 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 zł;
3. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar grzywny orzeczonych w punktach 1 i 2 orzekł wobec oskarżonego T.G. karę łączną grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 zł;
4. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego T.G. na rzecz pokrzywdzonych: A.F., G.M., J.W. i D.C., kwoty po 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
5. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa częściowe koszty sądowe w kwocie 530 zł, w pozostałym zakresie wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się 19 lutego 2025 r. (k. 169).

Kasację od tego wyroku wniosł Prokurator Generalny, który zaskarżając go w całości na niekorzyść skazanego, zarzucił rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego, a mianowicie art. 387 § 1, 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 33 § 1a pkt 3 k.k. i z art. 86 § 1 k.k., polegające na uwzględnieniu wadliwego wniosku obrońcy oskarżonego, zaakceptowanego jako własny przez oskarżonego T.G. o dobrowolne poddanie się karze i zaaprobowaniu propozycji wymierzenia oskarżonemu za zarzucony mu w pkt. III aktu oskarżenia czyn z art. 222 § 1 k.k. kary grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 zł oraz orzeczenia za wszystkie zarzucone mu czyny kary łącznej grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, mimo że zgodnie z art. 33 § 1a pkt 3 k.k., sąd skazując oskarżonego za przestępstwo z art. 222 § 1 k.k., zagrożone zarówno grzywną, jak i karą pozbawienia wolności przekraczającą 2 lata, zobligowany był wymierzyć mu karę jednostkową grzywny za ten czyn w wysokości nie niższej od 150 stawek dziennych, co jednocześnie zgodnie z dyspozycją art. 86 § 1 k.k. nakazywało orzeczenie kary łącznej grzywny za wszystkie przypisane oskarżonemu czyny w wymiarze powyżej 150 stawek dziennych.

Wskazując na ten zarzut skarżący wniosł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Kolbuszowej do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna, dlatego podlegała uwzględnieniu na posiedzeniu bez udziału stron, stosownie do treści art. 535 § 5 k.p.k.

Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie doszło do rażącej i mającej istotny wpływ na treść wydanego wyroku obrazy przepisów prawa procesowego oraz materialnego wskazanych w *petitum* wniesionej kasacji.

Przepis art. 387 § 2 k.p.k. stanowi, że sąd może uwzględnić wniosek o wydanie wyroku skazującego, gdy okoliczności popełniania przestępstwa i wina nie budzą wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte pomimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości. Skorzystanie z powyższego trybu nakłada na sąd rozpoznający wniosek o wydanie wyroku skazującego obowiązek kontroli

tego wniosku, zarówno pod względem formalnym, jak i merytorycznym, tak aby potwierdzić zmaterializowanie się wszystkich warunków jego prawnej dopuszczalności. Jednym z tych warunków jest natomiast zgodność zgłaszanych we wniosku i jednocześnie zaakceptowanych przez uprawnionych uczestników postępowania postulatów dotyczących zarówno prawnokarnej oceny zachowania oskarżonego, ale także rodzaju i wymiaru kary, która musi odpowiadać obowiązującym przepisom prawa karnego materialnego. Jeśli treść wniosku nie spełnia wymogów w zakresie prawa materialnego, obowiązkiem sądu jest rozważenie uzależnienia uwzględnienia go od konwalidacji dostrzeżonych wadliwości (art. 387 § 3 k.p.k.), względnie – skierowania sprawy do rozpoznania na zasadach ogólnych.

Z treści zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd *meriti* nie dokonał należytej oceny wniosku obrońcy T.G. o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy na płaszczyźnie jego zgodności z przepisami prawa materialnego – nie dostrzegł bowiem, iż zawarta w nim propozycja orzeczenia wobec oskarżonego za czyn z art. 222 § 1 k.k. (pkt. III aktu oskarżenia), kary grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł, rażąco narusza granice kary wynikające z treści art. 33 § 1a pkt 3 k.k. Zgodnie natomiast z tym przepisem, jeśli ustawa nie stanowi inaczej, a przestępstwo jest zagrożone zarówno grzywną, jak i karą pozbawienia wolności, grzywnę wymierza się w wysokości nie niższej od 150 stawek, jeśli czyn zagrożony jest karą pozbawienia wolności przekraczającą 2 lata. Przestępstwo z art. 222 § 1 k.k. jest zagrożone karami grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 3, co powoduje, że Sąd Rejonowy w Kolbuszowej wymierzając T.G. jednostkową karę grzywny za czyn z pkt. III aktu oskarżenia, zobligowany był do określenia jej wysokości na poziomie nie niższym niż 150 stawek dziennych. Wymierzając oskarżonemu karę grzywny poniżej tej granicy, Sąd I instancji rażąco naruszył treść wskazanego w kasacji przepisu prawa materialnego, a w następstwie tego – również art. 86 § 1 k.k., zgodnie z którym, sąd wymierza karę łączną w granicach powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny. Sąd Rejonowy w Kolbuszowej karę łączną grzywny wynikłą z połączenia kar jednostkowych za ciąg przestępstw z pkt. I i II oraz za

przestępstwo z pkt. III – ukształtował na 100 stawek dziennych, podczas gdy kara ta, uwzględniając treść art. 86 § 1 k.k., art. 33 § 1a pkt 3 k.k. i art. 222 § 1 k.k., powinna być wyższa od 150 stawek dziennych.

Trafnie zatem wskazał w kasacji skarżący, że wymierzenie kary poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, przy jednoczesnym niezastosowaniu instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, względnie wskazania szczególnej podstawy do takiego ukształtowania rozstrzygnięcia co do kary, jest rażącym naruszeniem prawa karnego materialnego, które miało oczywisty wpływ na treść wyroku Sądu Rejonowego w Kolbuszowej w części dotyczącej orzeczenia o karze. Konieczne zatem stało się uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy celem ponownego rozpoznania, w którym ponownie należy rozważyć kwestię korekty wniosku o wydanie wyroku skazującego w aspekcie jego zgodności z prawem materialnym, względnie rozpoznanie sprawy na zasadach ogólnych.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.

Paweł Kołodziejski

Marek Siwek

Igor Zgoliński

[WB]

[r.g.]